

Justitsministeren: Jeg har allerede tidligere havt Leilighed til for det høitærede Thing at udtale, at jeg ikke fandt mig opfordret til selv at forelægge en Lov som den, der er foreslaaet af den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 1ste Vagskreds (Lindberg), og forsaavidt der, efter at et saadant Lovforslag nu er indbragt, maatte blive Spørgsmaal om, hvilken Stilling jeg vil indtage til samme, om jeg vil understøtte eller fraraade det, da maa jeg, i Overensstemmelse med hvad min ærede Collega Krigsministeren udtalte, erklære, at jeg er saa langt fra at kunne understøtte et saadant Lovforslag, at jeg meget mere bestemt maae udtale mig derimod. Jeg skal ikke nærmere gaae ind paa de Tvivl, som den foreslaaede Bestemmelse maatte frembyde i Henseende til dens Forhold til Grundloven; jeg skal heller ikke berøre de Vanskeligheder, som en saadan Bestemmelse maatte fremkalde, uagtet der ogsaa derfra kunde hentes vægtige Indvendinger imod Lovudkastet; men, hvad jeg vil tillade mig at anføre, det er, at det forekommer mig, at den foreslaaede Bestemmelse nærmest henhører til Forsætningen for Heelstaten, idet den nemlig har Hensyn til Forholdet imellem de forskellige Statsdele, og derhos, hvis den overhovedet er hensigtsmæssig, ikke alene maa gjælde det i Kongeriget udfrevne Mandskab, men ogsaa det, som er udfrevet fra Slesvig; men, ved at vedtage en Bestemmelse som den foreslaaede, vilde man saaledes foregribe Afgjørelsen af en Sag, der upaatvibelig henhører under det paatænkte Fællesorgans Omraade. Der er imidlertid en Betragtning, som jeg dog lægger endnu mere Vægt paa, den nemlig, at man i en Sag af saa vanskelig og delicat Natur som den her omhandlede, ikke bør fremkomme med Forslag til en ny Bestemmelse, med mindre der er en følelig Trang og en uafviselig Nødvendighed tilstede, men dette forekommer mig ikke for Dieblicket at være Tilfældet; thi der har aldrig været Tanke, endsiige Tale om at anvende det i Medfør af Børnepligtslovens § 21 udfrevne Mandskab paa den Maade, som den foreslaaede Lov har til Hensigt at forebygge. Til disse korte Bemærkninger skal jeg for Dieblicket indskrænke mig.

Lindberg: Den høitærede Krigsminister har indrømmet, at det er en almindelig Folkes mening i Danmark, at det Mandskab, som udfriives fra Kongeriget Danmark, ikke kan eller bør anvendes i den tydske Forbundsør; dersom det forholder sig saaledes, som jeg aldeles ikke tvivler om er rigtigt, og som ganske svarer til den Erfaring, jeg har gjort, saa mener jeg ogsaa, at det er ganske naturligt, at vi faae en Lov, som stemmer med Folkes meningen, og som kan bortrydde de Tvivl og Betyrninger, som virkelig ere tilstede. Naar den høitærede Minister har henviist til, at der er gaaet en lang Række Aar, uden at de i Danmark udfrevne Tropper ere anvendte til Forbundets Tjeneste, og at Folket derfor kunde slaae sig til Ro i den Overbeviisning, at det heller ikke vilde skee for Fremtiden, saa er det dog ingenlunde betryggende; thi vi vide jo allesammen, at det for Dieblicket er stillet i Krigsministerens Magt, hvilke Troppesoldater der vilde blive at anvende til den nævnte Tjeneste, og det er ikke altid, at det danske Folk har havt Anledning til at have Tillid til sin Krigsminister. Om det end for Dieblicket er Tilfældet, som jo er meget gladeligt, saa vide vi jo ikke, hvad Fremtiden vil bringe, og naar der fra Regjeringens Side ere saadanne Indrømmelser om de virkelige Forhold tilstede som de, vi have hørt, saa mener jeg, at det er rette Tid, at det bliver bestemt ved Lov, hvad der er anerkjendt for at være et almindeligt Folkeønske. At det skulde være en Sag, der skulde høre til Fællesforsætningen, kan jeg ikke indrømme; thi der tales alene om det Mandskab, som udfriives fra Kongeriget, og det er, som Sagerne staae med Hensyn til Fællesforsætningen, jo ogsaa stillet paa det Punkt, at, hvad der henhører til Udskrivningen, ogsaa for Fremtiden skal vedblive at høre til de fælles Anliggender (Tscherning: Det er Feil, at Regjeringen udskriver!), ja, dersom det bliver et Tillæg til Udskrivningsloven, saa er det ogsaa henhørende til Udskrivningsvesenet. Jeg tror derfor, at det danske Folkething vilde komme til at staae i en ganske forunderlig Stilling med Hensyn til Folket, dersom det ikke vilde benytte denne Anledning til at fremme denne Sag videre, hvilket kunde